

عنوان مقاله:

فلسفه طرح بحث سنت و مدرنیته از نگاه شریعتی

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

پرستو کلاهدوزها - دانشجوی دکترای تاریخ اسلام دانشگاه مذاهب اسلامی تهران، عضو هیات علمی موسسه آموزش عالی البرز قزوین

حمید عابدیها - استادیار زبان و ادبیات فارسی و عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور قزوین

خلاصه مقاله:

آنچه می توان با توجه به مولفه های رویکرد شریعتی در مورد مبحث سنت و مدرنیته مطرح کرد این است که به خدمت گرفتن تحلیل و نظر وی توسط دو رهیافت سنت گرایی و تجددگرایی به راحتی ممکن نیست. از نظر شریعتی سنت و مدرنیته تا آنجا که خصلت تقلیدی بودن را داشته باشند، ماهیتا دارای اشتراکات بنیادینی هستند. سنت، یک جهان بینی خاص، فلسفه خاص، زبان و ادبیات خاص و مجموعه ای از روابط اجتماعی خاص و شکل انسانی خاص است و در مقابل، مدرنیته عبارت است از جهان بینی تازه، مکتب و فلسفه زیستن تازه و راه تازه برای بودن و حرکت کردن؛ گرچه در مکتب های مختلف و متضاد باشد. از نظر شریعتی سنت به معنای یک میراث از گذشته، هرگز نمی تواند برای کسی که در قالب های موروثی و متحجر نمی ماند، انتخابی درست باشد و تجدد نیز برای کسی که بسته بندی های ایدئولوژیک وارداتی را نمی پسندد، پذیرفتنی نیست. در بررسی شیوه برخورد با مدرنیته در تاریخ فکری فرهنگی ایران، شریعتی به سه گرایش عمده اشاره می کند. یکی گرایش تقلید مطلق و فرنگی شدن کامل، دوم نفی مطلق نوگرایی و سوم برخورد مستقل و آگاهانه با مدرنیته. این پژوهش بنا دارد ضمن معرفی اجمالی از احوال شریعتی، به ریشه شناسی و تحلیل فلسفه بحث سنت و مدرنیته از نگاه ایشان بپردازد و در نهایت نقد وی را راجع به سنت و مدرنیته طرح نماید.

کلمات کلیدی:

علی شریعتی، احیاءگری دینی، سنت، مدرنیته

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581375>

